

Forfatter: Mynster, Christian Ludvig Nicolai

Titel: BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Mynster, Christian Ludvig Nicolai (1811/1885)

Citation: Mynster, Christian Ludvig Nicolai: "BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Mynster, Christian Ludvig Nicolai (1811/1885)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 106. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000034.pdf> (tilgået 07. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

L. Mynster til C. Hostrup.

Uden Datum.

«Vær blot vis paa, at Du altid gaaer fremad», skrev Du engang til mig, medens jeg var i Berlin; den Gang kunde det neppe giælde, men nu kommer jeg det ofte ihu til min Trøst. Der er vel Mennesker, for hvilke «Lidt efter Lidt» maa giælde i deres Forbedring; — de skulle vel foresætte sig det Store, det Største, de formaae at tænke (Jeg vil blive en heel Anden), og dog lærer Erfaringen dem at nøies med de smaa Skridt, som i Virkeligheden kunne følge paa Forsættet. — — Jeg har i det forgangne Aar — siden jeg formaaede at slutte mig til Religionen, dog kiendt lidt alvorligt indre Arbeide, en stærk Drivt til at vaage; — men med min eensidige Natur har ogsaa min Christendom faaet en eensidig Retning, et Stykke af min sædvanlige Galskab — ja lad det have sit rette Navn ; Alt hvad jeg har er, at jeg klart kan dømme mig selv, og — at jeg troer, saa vidt jeg formaaer, s. 107 paa en menneskekierlig Gud, der holder af alle Slags Mennesker (selv den gale Slags). — O, men jeg er mig saa bevidst i min Underlighed, og kan dog ikke forandre det; jeg er oftest saa bunden, piinlig-geneert overfor de fleste Mennesker, er næsten helst sammen med de ringeste, overfor hvilke jeg kan have Selvfølelse — dog er jeg bedre for Gud, end da jeg var letsindig-elskværdig. — «Er der dog ikke Udgang af Helvede», Helbredelse af al Usundhed? Kunne de enkelte lyse mandige Timer da ikke vinde Seiren! Ja! det er Livets Opgave! Jeg har behøvet Tvang og bestemt Arbeide — see, det curerede Fog, der dog i Skoledagene havde ligesaa megen Underligheds-Spire som jeg, — men jeg fik udvortes gode Dage og et Slaraffenliv, som jeg ikke havde indre Kraft nok til at modstaae med selvvalgt Anstrengelse; — — ogsaa i mit religiøse Liv levede jeg længe som i Kloster, men jeg erkiender, at det kræver Arbeide i Verden; jeg har tænkt paa Frihaandsarbeide, men dertil er jeg for kuert og ufri. Det Skolearbeide, jeg har havt, er dog for smaat, for lidt fyldende — og jeg formaaer aldrig at gjøre det i Sandhed godt, skiøndt det har gavnet mig uendeligt. — — — Jeg kan ikke med eet Slag holde op at skranke aandeligt og legemligt. Mange maa vedblive at kalde mig udygtig, Mange at lee af mig — — jeg dømmer mig selv og veed det — — men jeg har eet Vaaben, — den Bevidsthed, at jeg ikke i mit Hierte ringe s. 108 agter et eneste Menneske; kan jeg da ei fordre det Samme for mig selv?

Jeg har i Tankerne ofte skrevet Breve til Dig — jeg vilde kun skrive glade — naar jeg troede at have faaet fast Lys over det gamle kiedsommelige Emne, hvormed jeg aldrig ret har kunnet komme i Orden, mit Jeg; dog var det mig stedse, som det var for tidligt. — — Gud har hidindtil bevaret mig, han vil gjøre det fremdeles, og «alle dem, som syge og sorrigfulde ere». —

Og dem, som kom til Sundheden og Glæden, ligesaa! Du, kiere Ven! har udbredt om Dig i store Kredse Livslyst og ægte styrkende Glæde; Dit Digtalent havde Dine Venner maaskee i Grunden ingen rigtig Forstand paa; men naar Du husker paa vore gamle dybsindige Disputer om det Digteriske og Personlige («kan en Digter være Christen?») da er det Dine Venners, og da især mit, Vidnesbyrd: at det for dem var fornemmelig ved det Personlige, det sunde jevne Ord, — ved Dig selv, Du har virket. — — *)